

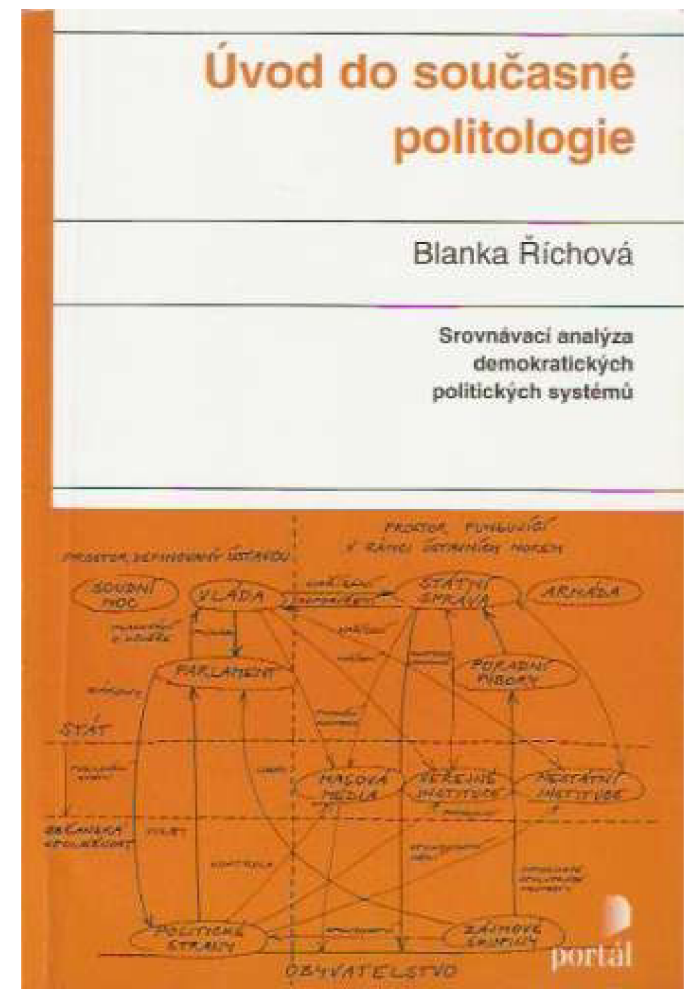

Politologie

PhDr. Daniel Kunštát, Ph.D.
CEVRO Institut

Povinná literatura

- Říchová, Blanka. 2002/2007. *Úvod do současné politologie. Srovnávací analýza demokratických politických systémů*. Praha: Portál.
- Příp.
 - Cabada, Ladislav, Kubát, Michal a kol. 2004. *Úvod do studia politické vědy*. Praha: Eurolex Bohemia.
 - Heywood, Andrew. 2004. *Politologie*. Praha: Eurolex Bohemia.

Terminologie politologie

- Řec. „polis“ = městský stát, obec
- Politika = péče o stát
- Politikos = politik
- Cizojazyčné pojmy:
 - Political science
 - Politische Wissenschaft (Politikwissenschaft)
 - science politique
- Politologie, politická věda X „zpolitizovaná věda“
- Politické vědy
- Eugen Fischer-Baling poprvé použil termín „politologie“ v roce 1948
- J. Bodin (1576) hovořil o „science politique“

Co je politologie ? Co je politika?

- **Politologie – nauka o politice**
- **V češtině jen „politika“, podobně např. v němčině**
- **Trojrozměrné pojetí politické vědy**
 - **Policy (obsah): obsahová dimenze; obsah politiky, její výsledek, cíl, konkrétní politiky různých subjektů (stran, osob, ministerstev, ale i firem...). Z politických idejí a rozhodnutí se stávají konkrétní opatření, tj. zákony, nařízení, programy, výstupy či jen symbolická funkce nějakého výsledku politiky**
 - **Politics (proces): postihuje dynamický aspekt vytváření politiky, označuje konfliktní proces utváření politiky, konkrétní politická a socioekonomická rozhodnutí, požadavky, plány, dohody. Utváření politické vůle; konflikt versus konsensus; boj o moc; střety zájmů - procesuální dimenze politiky**
 - **Polity (formy): konkrétní existující nebo požadovaný politický řád, má normativní charakter, vymezení hranic prostoru, ve kterém se politika odehrává a jeho struktury. Institucionální dimenze politiky je tedy dána ústavou, právním řádem, tradicí... normativní a strukturální dimenze, ústavní aspekty: výroky a definice o tom, jaký by měl být konkrétní politický řád, oblast působení politických idejí a ideologií - určuje pravidla hry, stanovuje principy...**

Politika a politologie

Analogicky: U. von Alemann – 3 rozměry politiky

- Institucionální
 - Normativní
 - Procesuální
-
- **Politika je uskutečňováním policy s pomocí politics na základě polity.**

Pojem „politika“

- **Různé přístupy, pojetí, do kterých se promítá vlastní zkušenost, oborové zaměření a světonázorová orientace**
- **Politika je mnohostranný společenský jev**
- **2 protichůdné přístupy**
 - **Politika jako úsilí o prosazení „obecného blaha“ a zájmu všech (tj. tradiční antické pojetí)**
 - **Politika jako to, co „býti má“**
 - **Politika jako upřednostňování partikulárních zájmů, politika jako boj o získání moci**
 - **Politika jako to, „co je“**
- **Tzn. politika má ambivalentní charakter: obecný vs. partikulární zájem**

Politika: 3 přístupy v chápání

- **Idealistický**
- **Pragmatický**
- **Neutrální**

Idealistické (hodnotové) chápání politiky

■ Idealistický (politika jako praktická etika)

- Platon – politika má zajišťovat řád a spravedlnost obce
- Cicero – spojil politiku se státem a s hledáním nejúčinnějšího působení na společnost. Stát – věc veřejná, kterou tvoří občané spojení právy a povinnostmi a společenskými zájmy, cílem je dosažení obecného prospěchu
- Brockhaus (1903) – učení o státních cílech a nejlepším způsobu jejich dosažení, politika je správa věcí veřejných
- T.G. Masaryk – vědecké vypracovávání a uplatňování norem k cílevědomému řízení společnosti
- K. Čapek – politika je péče o veřejné blaho
- V. Havel – politika jako praktická mravnost
- A. Müller (1991) – politika jako hledání ideálního způsobu organizace jednotlivých skupin
- Suhr- boj o správný řád
- Hitler – politika je umění vést národ až do konce v jeho boji o místo na zemi

Pragmatické chápání politiky

■ Pragmatický/pesimistický/cynický

- politika jako boj o moc, nadvláda, politika jako mocenský mechanismus
- Machiavelli
 - politika: souhrn prostředků, které jsou nezbytné k dosažení a udržení moci a umožňuje jejich nejúčelnější využití
 - Je způsobem zacházení s mocí, podmíněným silou vládců nebo lidu a mnoha společenskými okolnostmi.
- Isac Disraeli – politika: umění vládnout lidu pomocí klamu
- D'Alambert (18.stol.) – umění a praxe vládnout, umění mýlit lidi
- Beaumarchais (fr. dramatik 18.stol.) – umění vytvářet fakta, vládnout a hrát si s událostmi a lidmi

Neutrální chápání politiky

- **Neutrální (vedení státu, usmiřování konfliktů)**
 - P. Pithart – komplexní aktivita k urovnávání konfliktů
 - Heywood – činnost, jejímž prostřednictvím lidé tvoří, chrání a mění obecná pravidla, kterými se spravují ve svém životě.
 - R. Scruton – politika: aktivita, jejímž prostřednictvím se rozdílné zájmy uvnitř dané jednotky usmiřují tím, že se jejich nositelům poskytne podíl na moci úměrný jejich významu pro blaho a přežití celé společnosti
 - Bergstrasser – politika: umění vést sociální skupiny k pořádku a vykonávání příkazů
 - Lord Butler, F. Peroutka – politika: umění možného
 - M. Laver – směsice konfliktů a kompromisů skupin s určitými politickými zájmy
 - Aristoteles – umění ovládnutí a usmiřování rozdílných zájmů
 - M. Weber – vedení nebo ovlivňování *politického* svazu, tedy dnešního *státu*; úsilí o dosažení podílu na moci nebo ovlivnění dělby moci, ať již uvnitř státu nebo mezi skupinami lidí, které zahrnuje

Hlavní přístupy ke zkoumání politiky

- **Normativně-ontologický**
- **Historicko-dialektický**
- **Empiricko-analytický**

Normativně-ontologický přístup

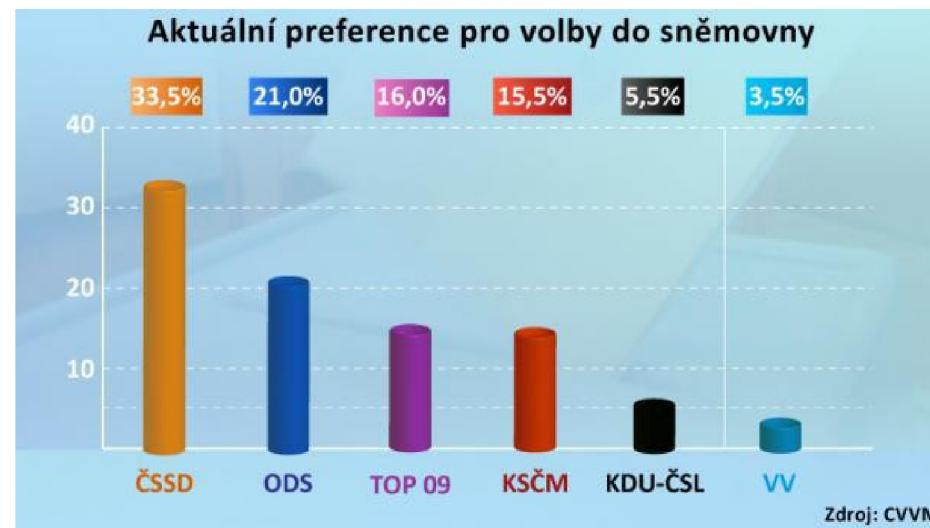
- **Např. E. Voegelin, L. Strauss, H. Arendtová**
 - Historicky nejstarší oblast politologického zkoumání
 - Zaměřuje se na hledání „obecného dobra“ či „správného řádu“
 - Navazuje na Aristotela, Platona
 - Zahrnuje i ontologii, tj. nauku o bytí, včetně mimosvětové, metafyzické, božské bytí
 - Voegelin – odmítá pozitivistickou vědu a její oproštění od hodnotících soudů, což pokládá za neschopnost posoudit základní etické a politické otázky přítomnosti
 - Důraz na to, „co má být“
 - Přístupy politické filozofie
 - Hodnotové zakotvení – v praktické rovině: R. Reagan, M. Thatcherová

Historicko-dialektický přístup

- **Např. H. Marcuse, J. Habermas**
 - Podobně jako normativně-ontologický přístup využívá normativní východiska
 - Marxistická východiska
 - Zákonný, nezvratný vývoj – Hegel, Marx
 - Frankfurtská škola

Empiricko-analytický přístup

- Empirismus
- Analýza a shromažďování faktů
- Hledání ověřitelných výpovědí, měřitelných veličin
- objektivita, nestrannost
- absence hodnotících soudů
- Vědecká neutralita
- Důraz na to, „co je“
- Nezúčastněnost

Čtyři přístupy ke zkoumání politiky

- **Böhret, Jann, Kronenwett (1979)**
 - Normativní – důraz na hodnoty vedoucí k udržení dobrého uspořádání a řádu
 - Pragmatický – instrumentální stránka politiky: moc, mechanismy řešení konfliktů
 - Politicko-ekonomický – politika jako nadstavba ekonomického systému. Politika není určena vůlí politiků, ale vývojem objektivních tendencí a zákonitostí
 - Teorie systémů – politika je subsystémem

Předmět politologie

- **Obecné dělení politické vědy (např. M. Duverger)**
- **Opět otázka lingvistická („polis“ + „logos“)**
- **Souvisí s trojrozměrným pojetím politiky - policy (obsah), politics (proces), polity (formy)**
 - **Politická věda – nauka o státu (historické pojetí)**
 - **Politická věda – nauka o moci (moderní a širší pojetí)**
 - **např. Pennock & Smith 1964: zaměření politiky na proces a moc vs. politika jako organizace a systém**
- **Specifické dělení**
 - **Struktury**
 - **Zájmy**
 - **Aktéři (tzv. behaviouralismus – např. Lasswell – Who gets What, When, How?)**
 - **Ideje**

Duverger a politologie

- **1959 pokus M. Duvergera o vymezení politologie vůči ostatním vědám**
 1. Zbytková (reziduální věda)
 2. Průsečík ostatních věd, kde moc je hlavním aspektem
 3. Zastřešení všech společenských věd

Kořeny politické vědy

■ Právo a státověda

- Theodor Woosley a F. Goodnow (1900) – zakladatelé politické vědy jako odnože právní vědy
- Studium institucí, ústav
- J. Bodin – francouzský teoretik mezinárodního práva
- Fr. Weyer – právní a rektor Masarykovy univerzity
- současní čeští politologové – Adamová, Křížkovský, V. Klokočka; J. Filip, V. Šimíček, J. Kysela)

■ Správní věda

- 1886 – „Studium správy“ – W. Wilson (Political Science Quarterly)

■ Historie

- Přínos komparativní metody

Kořeny politické vědy

■ Filozofie

- orientace na etické normy, hledání správného řádu
- Machiavelli – oproštění politologického zkoumání od etiky

■ Sociologie (M. Weber , R. Michels, V. Pareto, G. Mosca)

- politika jako povolání, pojmy „moc“, „panství“; R. Michels, Ch. W. Mills, V. Pareto, G. Mosca)

■ Ekonomie

- otázky hospodářské politiky
- K. Marx, F.A. von Hayek, J. Schumpeter, E. Downs
- Teorie her, teorie koalic, teorie racionální volby

■ Geografie

- Politická geografie

■ Psychologie

- E. Fromm

Historie politické vědy

■ Pojem „politika“

- historický charakter
- tzn. shrnutí a vyjádření poznatků postupně shromažďovaných od antiky až po současnou situaci

■ Politologie - nová či stará věda?

- Politická filozofie a úvahy o státu a správě věcí veřejných – dlouhá tradice
- Politická věda ve smyslu moderní vědní disciplíny – velmi mladá – od konce 19.století, spíše až 20.století

Historie politické vědy: příklady předchůdců

■ Platon (427-347)

- politická věda jako filozofická kritika athénské polis (dílo Ústava)
- politická věda jako součást filozofie

■ Aristoteles (384-322)

- komparativní analýza tehdejších režimů
- analýza zánikání a udržování politických režimů, systematický výklad
- Politická věda – královská věda v rámci praktické filozofie, kam spadá i etika a ekonomika
- Politická věda – věda o individuálním jednání lidí v domovském společenství (oikos) a v polis
- Naplnění člověka je možné pouze v polis, člověk je „zoon politikon“

Historie politické vědy: předchůdci

- **Cicero (104-43) – analýza římského státu, nejvyšším cílem života je uskutečnění společenství v římské „res publica“**
- **Sv. Augustin (354-430) – spis „De Civitate Dei“ – idea dvojího „občanství“ X antická tradice jednoty politiky a náboženství – klíčové pro rozvoj západního myšlení; úvahy o spravedlivém pozemském vládcí**
- **Tomáš Akvinský (1224-1275) – opět se objevuje „zoon politikon“, doporučuje smíšenou vládu – monarcha + skupina rádců, cílem je obecné blaho.**
 - **Politický řád má vytvářet světské předpoklady pro zdokonalování lidí**

Historie politické vědy

- Další rozvoj politické vědy spojen se vznikem národního státu
- Osamostatnění politické sféry od náboženství, sekularizace
- Politické myšlení se pojí se státem
- „znovuzaložení“ politické vědy pod vlivem rozvoje empiricky a matematicky orientovaných přírodních věd (např. Galileo)
 - **Niccolo Machiavelli (1469-1527)**
 - Analýza soupeření států v severní Itálii
 - Odluka politického myšlení od filozofie
 - hlavní akcent kladen na moc, důraz na objektivitu, role morálky a náboženství upozaděna
 - Politická věda jako učení o moci (dílo „Vladař“), techniky získání, udržení a posílení moci
 - **Jean Bodin (1530-1596) – teorie suverenity**
 - **Thomas Hobbes (1588-1679)**
 - **John Locke (1632-1704)**

Moderní politická věda

- **Rozvoj v USA na konci 19.století, později i v Evropě**
- **19.století – 2 hlavní předměty zájmu**
 - Studium institucí
 - Věda o morálce
- **Rozvoj politologie v souvislosti s rozvojem moderní společnosti západního typu**
 - vysoká míra participace občanů – rozšiřování volebního práva
 - demokratizace rozhodování
 - Individualismus, sekularizace
 - právní stát
- **Potřeba zkvalitnit správu a vládnutí**
 - nutnost analýzy a získávání poznatků s cílem zlepšit řízení demokratických společností

Historie politické vědy II - institucionalizace

- **USA: počátky politologie jako moderní vědy**
- **1857 - 1.katedra Historické a politické vědy na Kolumbijské univerzitě**
- **1880 – první samostatná katedra politické vědy na Kolumbijské univerzitě**
- **1886 – časopis Political Science Quarterly**
- **1895 – založena London School of Economics and Political Science**
- **1871 – založena Škola svobodných politických věd v Paříži**
- **1901 – samostatná katedra politické vědy na univerzitě ve Wisconsinu**
- **1903 – založena American Political Science Association**
- **1906 – založen časopis American Political Science Review**

- **Hlavní rozvoj politologie až po roce 1945**

Vnitřní členění politické vědy

■ Konference UNESCO (1948)

1. Politická teorie

- Politická teorie
- Dějiny politických teorií

2. Politické instituce

- Ústava
- Forma vlády
- Regionální a lokální forma vlády
- Veřejná správa
- Ekonomické a sociální funkce vlády
- Komparace politických institucí

3. Strany, skupiny a veřejné mínění

- Politické strany
- Skupiny a sdružení
- Účast občanů na vládě a správě
- Veřejné mínění

4. Mezinárodní vztahy

- Mezinárodní politika
- Mezinárodní organizace
- Mezinárodní právo

Vnitřní členění politické vědy – pozdější pojetí

- Rubrika „veřejná správa“ se osamostatnila jako „administrativní věda“
- Postupně se prosadila novější klasifikace
 1. Politická teorie
 2. Politická sociologie
 3. Administrativní věda
 4. Mezinárodní vztahy

Politická teorie

■ Protichůdná pojetí

- Politická teorie je víceméně politickou filozofií
- Politická teorie není politickou filozofií, je vědou
- Sartori (1974) na zákl. N. Bobbia provedl toto rozlišení:

■ Filozofie

- Logická dedukce
- Ospravedlňování
- Normativní hodnota
- Všeobecný, základní ráz
- neaplikovatelnost

■ Věda

- Empirická verifikace
- Deskriptivní explikace
- Hodnotová neutralita
- Segmentovaný, kumulativní ráz
- Operacionalizace, aplikovatelnost

Politická teorie

- **David Miller rozlišuje 4 přístupy k politické teorii**
 - Politická teorie jako dějiny politických idejí – tj. studium politického myšlení, politické filozofie
 - Pojmová analýza – důraz na přesnost pojmů, konceptů
 - Formální modelování – zaměření na vysvětlení fungování politických procesů
 - A. Downs – Ekonomická teorie demokracie
 - Teorie racionální volby
 - Koaliční modely
 - Teoretická část politické vědy
 - Formulace hypotéz, teorií a obecných vysvětlujících rámců

Politologie v ČR

■ 3 kořeny

- Státověda (Fr. Weyr ztotožňoval politologii se státovědou, věda o politice jako věda o turistice)
- Sociologie (E. Beneš, J. Mertl)
- Morální filozofie (T.G. Masaryk, E. Rádl)

■ Témata

- Tranzitologie
- Ústavní systémy
- Stranické systémy
- Volební systémy
- Demokracie
- Komparace středoevropských politických systémů

Politologie v ČR

- **V období komunismu – Vysoká škola politická, mantinely marxismu-leninismu**
- **Rozvoj moderní politické vědy až po roce 1989**
 - 1990 – založen IPS na FSV UK v Praze
 - Politologové z řad historiků, sociologů, právníků
- **Pracoviště**
 - UK v Praze (FF, FSV, PF)
 - MU v Brně
 - UP v Olomouci
 - ZU v Plzni
 - Univerzita Hradec Králové
 - UJEP

Politická sociologie a sociologie politiky

- **V USA politická sociologie (politická věda) je téměř synonymem sociologie politiky**
- **M. Duverger: Sociologie politiky. Základy politické vědy.**
- **Rozdíly pouze minimální**
 - Sociologie politiky – abstraktnější, zabývá se užším okruhem tématu, větší důraz na vztah politiky a společnosti, méně se zabývá státem, více se zaměřuje na chování, praktické jednání
 - Politická sociologie – zkoumá i mezinárodní vztahy, stát, širěji vymezený okruh zájmu, blízký vztah k právní vědě, studium institucí
- **G. Sartori ovšem rozlišoval mezi sociologií politiky a politickou sociologií**
 - Sociologie politiky – součást sociologie, zatímco politická sociologie je mezivědní obor
 - Sociologie politiky- politika je chápána jako závislá proměnná
 - Politická sociologie – politika a společnost se navzájem ovlivňují

Primát politiky

- **Raymond Aron (1905-1983)**
- **Primát politiky – 2 rozměry**
 - **Politický režim, nikoli ekonomika, charakterizuje a specificky odlišuje rozdílné druhy moderních společností**
 - **Způsob výběru vládnoucích a způsob, jakým vykonávají moc, odhaluje ráz (lidský či nelidský) celého společenského systému**

Nepolitická politika

- Vychází z morálního či náboženského základu
- Dlouhodobý, globální pohled, lidská a občanská práva (Amnesty International, Human Rights Watch)
- T. G. Masaryk – nepolitická politika- politika kulturní X politika úzce poslanecká a úzce politická
- A. Solženicyn, Jacek Kuroň, Václav Havel – intelektuální disent, ústup z politiky, otázka: „co dělat, když nejde nic dělat?“, život v pravdě, autentičnost individuality; i zdánlivě nepolitická, nezávislá činnost, má politický dopad.
- Václav Bělohradský – nepolitická politika – převahu v ní mají nadpolitické instituce – boj o základní hodnoty, o povahu režimu, nepolitická politika je vhodná pouze v určité situaci – doba krize, otázka přežití národa

Hodnoty a hodnocení v sociálních vědách

- **Tradiční rozdíl v přístupu k hodnocení v politologii**
 - např. empiricko-analytický přístup vs. normativně-ontologický
 - Politika jako snaha o obecné dobro vs. politika jako boj o moc
- **Niccolo Machiavelli (1469-1527)**
 - pokládán za průkopníka objektivního pozorování a vědecké analýzy politiky
 - Stál u emancipace politického myšlení od etiky
 - Filozofie není vědou a věda není filozofická
 - Důraz kladen na to „co je“ a nikoli na to „co býti má“
 - „technologie moci“

Hodnoty a hodnocení v sociálních vědách

- **Inspirace politické vědy od přírodních věd**
 - snaha o nezávislost, objektivitu, tj. vliv pozitivismu
- **August Comte – zakladatel sociologie (1788-1857)**
 - **3 vývojová stádia vývoje lidské společnosti a myšlení**
 - **Teologické**
 - Víra v nadpřirozené jsoucno - Bohové
 - **Metafyzické (abstraktní)**
 - Hledání abstraktních principů
 - **Pozitivní, vědecké**
 - poznání univerzálních zákonů na základě pozorování faktů. Na základě těchto zákonů bude pak možno řídit běh společnosti

Hodnoty a hodnocení v sociálních vědách

■ M. Weber – rozlišuje 4 typy jednání

1. Účelově racionální – jednání je racionální vzhledem k cíli, tj. logické, technické jednání. Aktér volí vhodné prostředky k dosažení cíle
2. Hodnotově racionální jednání – jednání je racionální vzhledem k hodnotě
3. Afektivní/emocionální
4. Tradiční

■ Věda – je činnost účelově racionální, ale cíl (pravda) je dán hodnotícím soudem

■ Věda – musí být hodnotově neutrální, má být objektivní, platit všeobecně a pro každého. Vědec nesmí do svého zkoumání promítat své hodnoty, názory a přesvědčení. Hodnotové soudy může vědec vyslovovat pouze jako soukromá osoba

Hodnoty a hodnocení v sociálních vědách

- **Kritika hodnotové neutrality v sociálních vědách (L. Strauss, E. Voegelin)**
 - Voegelin – dochází k destrukci vědy na pozitivismus, zúžení vědy na popis institucí. Politická věda je ovšem vědou o lidské existenci ve společnosti v dějinách a principech řádu
 - Nutnost posoudit základní etické a politické otázky přítomnosti, nelze být neutrální např. ve vztahu k nacismu
 - Strauss – politická věda se musí zabývat nejen prostředky, ale i cíli a posuzovat kvalitu těchto cílů, nelze všechny hodnoty považovat za rovnocenné. Je obtížné nalézt neotřesitelné etické soudy, ale nelze současně rezignovat na nalezení těchto absolutních norem.

Metody politologie

- **Metoda** – předem stanovený postup, který se drží určitých pravidel a jehož cílem je dosáhnout vytčeného cíle, např. potvrzení či vyvrácení teorie
- **Teorie** – systém hypotéz a zobecnění, které mají za úkol vysvětlit určité fenomény, problémy
- **Hypotéza** – předpokládaný vztah mezi dvěma či více proměnnými či koncepty
- **Hypotéza, která byla potvrzena, je označována jako „zákon“**
- **Cílem sociálních věd** – formulace hypotéz, teorií (a „zákonů“)
- **Problém idiografického charakteru společenských věd**
- **Dělení metod, resp. věd (W. Windelband 1848-1915)**
 - **Nomotetické metody (přírodní vědy)** – formulace obecných zákonů
 - **idiografické metody (duchovní, kulturní vědy)** – analýza jednotlivostí, jedinečnosti
- **I sociální vědy usilují o formulaci zákonitostí, obecných platných výpovědí apod.**

Metody politologie

■ Experiment

- Převzat z přírodních věd
- Cílem zjistit vztah mezi 2 proměnnými
- Pracuje se stimuly

■ Statistické metody

- Převzaty z matematiky
- Měření korelace mezi proměnnými (např. vztah mezi výší HDP a demokracií)

■ Komparativní metoda

- Otázka srovnatelnosti společenských jevů (srovnávání „jablek s hruškami“)
- Míra abstrakce (Sartori: „ladder of abstraction“)
- Cílem ověřit teorie, ověřit nové teorie, shromáždit nová data, vytvořit koncepty („data containers“)
- Zásady
 - Definice objektu komparace
 - Určení cíle komparativní studie
 - Kritéria komparace
 - Časová osa komparace

Komparativní metoda

- **Případové studie**
- **Analýza totožných procesů nebo institucí**
 - Např. Lipset a Rokkan 1967; Tilly – 90.léta (analýza revolucí 1492-1992)
- **Klasifikace omezeného souboru zemí (např. area studies)**
- **Statistické analýzy**
 - **Regionální statistické analýzy**
 - **Globální statistické analýzy**
 - encyklopedický charakter
 - souhrn velkého množství dat
 - problémem těchto studií je přihlížení politických, ekonomických, kulturních či sociálních specifik.
 - vypovídací hodnota těchto studií je oslabena tím, že vytrhávají dané fenomény ze vztahu k prostředí

Politická moc a její formy

- **Politika jako boj o nedostatkové zdroje → moc jako nástroj pro tento boj**
- **Moc – schopnost přimět druhé, aby udělali to, co se po nich požaduje i proti jejich vlastní vůli**
 - **M. Weber moc je „možnost prosadit vlastní vůli uvnitř nějakého sociálního vztahu i navzdory odporu, nezávisle od toho, v čem tato možnost spočívá“**

Formy moci

1. Vliv

- schopnost přesvědčit ostatní, aby přijali vůli nositele moci. Ovlivněný chápe své rozhodnutí jako dobrovolné

2. Donucení

- nedobrovolné podřízení se a přijetí postoje od nositele moci, účinnost hrozby, sankce, trestu
- Manipulace – na hranici mezi donucením a vlivem
- Autorita formální X autorita neformální (přirozená)

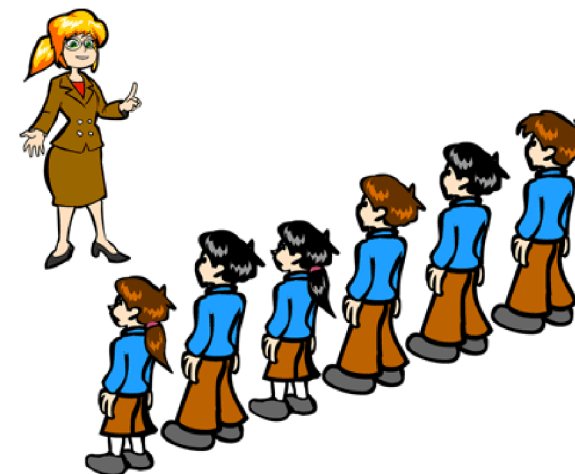
Formy moci

3. Autorita – zdroj moci je respektován, uznáván, lidé se podřizují primárně nikoli z přesvědčení o správných názorech nositele moci, ale proto že uznávají zdroj příkazů a považují toto podrobení se za prospěšné a správné.

- Lidé jsou obklopení autoritami – rodina, zaměstnavatel, stát, církev, myslitel
- Svoboda je tak chápána jako dobrovolný výběr mezi autoritami

Panství

- **Panství – užší pojem než pojem „moc“**
- **Panstvím disponuje jen ten, kterému se ostatní podřizují, protože uznávají jeho autoritu jako legitimní**
- **Stát – vztah panství lidí nad lidmi. Ovládaní se podrobují vynucené autoritě vládnoucích, kteří se opírají o „prostředek legitimního násilí“**

3 typy legitimního panství

■ Tradiční

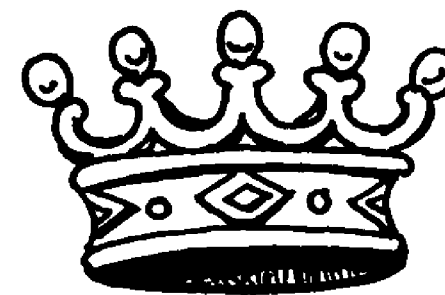
- odvozeno z tradice (monarcha)

■ Charismatické

- Osobní kvality jedince (prorok, demagog, vůdce, vojevůdce)

■ Racionální (legální, byrokratické)

- autorita se opírá o systém neosobních pravidel institucí, vládu zákona

Politik a úředník

- **Politik vs. úředník (R. Aron, M. Weber)**
 - Rozlišení: administrativní moc X výkonná a zákonodárná moc
 - Úředník – profesionál, do funkce se dostává na základě svého vzdělání a znalostí, neutrální, vykonává pokyny politiků
 - Politik – amatér – do funkce se dostává zvolením, jmenováním, určuje pravidla – co je dobré, co je špatné. Nese zodpovědnost za svá rozhodnutí.
 - V totalitních režimech se rozdíl mezi politikem a úředníkem stírá, politikem je tu pouze vůdce či úzký okruh vládnoucích, ostatní vykonávají jejich vůli

Politická kultura

- **Historicky nahromaděná
institucionalizovaná i neinstitucionalizovaná
zkušenost určité sociální skupiny, zpravidla
národa či třídy**
 - zákony, hodnocení, postoje, víry, uznávané i odmítané normy, hodnoty, stereotypy, zvyklosti apod. týkající se procesu řešení veřejných otázek, procesu vládnutí a místa jednotlivých politických subjektů v něm

Politická kultura

- L. Pye (1961) – souhrn orientací názorů a mínění, jež dávají smysl politickému procesu a jež poskytují základní představy a normy, jimiž se řídí politické chování. Politická kultura zahrnuje politické ideály a fungující normy dané státností a je tak „zobecněným výrazem psychologické a subjektivní dimenze politiky“
- Politickou kulturu formuje
 - Historie - významné historické události
 - vývoj politického myšlení
 - Zkušenosti lidí

Politická kultura

- **Předchůdci – např. Alexis de Tocqueville (1805-1859)**
 - popisoval občanské povědomí Američanů – ochota participace, tvorba občanských sdružení – klíčový rys americké občanské společnosti
- **Koncept, který se v politické vědě etabloval od 50.let 20. století**
 - Behavioralismus
 - Strukturální funkcionalismus
- **Klasikové – G. Almond a S. Verba (Civic Culture 1963)**

Typy politické kultury (Almond a Verba)

■ G. Almond, S. Verba – Civic Culture (1963)

1) Parochiální

- Neexistují zde specializované politické role, ani skuteční politici.
- Politické myšlení není odděleno např. od náboženského myšlení
- Běžní členové společnosti nemohou očekávat změny politického systému, ani nemají na politický systém vliv.
- Nepřítomnost občanského vědomí
- Identifikace s konkrétní lokalitou

2) Poddanská

- pasivní vztah k politickému systému, např. středověké feudální systémy

3) Participační, aktivistická

- aktivní role členů v politickém systému

Politická kultura (Almond, Verba 1963 (1980))

■ Velká Británie

- Participační i poddanská politická kultura
- Respekt občanů k vládě
- později patrný pokles národní hrdosti a důvěry

■ USA

- Převažuje participační politická kultura
- později patrná pokles národní hrdosti a důvěry

■ Itálie

- Převažuje patriarchální politická kultura

■ Německo

- Převažuje poddanská kultura, později se zvýšilo národní sebevědomí

Politická kultura: pokračovatelé (Robert Putnam (*1941))

- Znovuoživení zájmu o politickou kulturu (*Making Democracy Work* 1993, *Bowling Alone* 2000)
- „sociální kapitál“ (termín poprvé použit v roce 1961 – Jane Jacobs – *Life and Death of Great American Cities*) - kvalita sociálních vazeb tvořených vztahy, normami a důvěrou; občanská solidarita, míra participace,
- *Making Democracy Work* (1993)
 - Studium 20 regionů v Itálii od roku 1970
 - Sociální kapitál je podmínkou pro udržení demokracie a dobré správy věcí veřejných
 - Stejné instituce, ale různý sociální a kulturní kontext: instituce regionů, kde byla nejvyšší míra participace (v občanských sdruženích, fotbalové kluby), měly nejlepší výsledky

Politická kultura: pokračovatelé (Robert Putnam (*1941))

- **Bowling Alone: America's Declining Social Capital (1995, 2000)**
 - **Eroze sociálního kapitálu v USA (např. úpadek míry volební účasti; občanské participace)**
 - **Cca 25% pokles členství ve všech typech spolků a asociací za posledních 25 let**
 - **Účast na občanském mítinku (22% v roce 1973 X 13 procent v roce 1993)**
 - **Důvěra ve vládu (málo či vůbec: 30% v roce 1966 X 75% v roce 1992)**
 - **Důvěra v ostatní lidi (58% v roce 1960 X 37% v roce 1993)**
 - **Členství v odborech (33 % v roce 1953 to 16 % v roce 1992)**
 - **Růst počtu lidí angažujících se v neziskovkách, environmentálních organizacích, seniorské asociace: American Association of Retired Persons: 0,4 mil členů v roce 1960 X 33 mil. Členů v roce 1992)**
 - **Možné příčiny – příliv žen na trh práce, větší mobilita Američanů, individualizace & privatizace volného času vlivem moderních technologií**

Politická kultura

- „Odcizená“ politická kultura
 - Typické pro post-komunistické společnosti
 - Nedůvěra vůči státním institucím
 - Nedůvěra vůči voleným politikům
 - Odcizení se od politických národních institucí i symbolů

<http://www.citime.cz/politika/1911-verejne-mineni-jako-indikator-ceske-politicke-kultury.htm>

Politická kultura

- **Otázky předběžných podmínek pro fungování demokracie**
 - Socio-ekonomická úroveň (S. M. Lipset)
 - Politická kultura, náboženství (S. Huntington)

Občanská společnost

- **Sít' skupin, sdružení, které fungují nezávisle a mimo vládní struktur**
- **„společenství plnoprávných suverénních občanů, kteří se mohou aktivně podílet na vytváření a kontrole státní politiky a kde se uplatňují demokratické ideje, mechanismy a procedury“ (Adamová, Křížkovský)**
- **Nezávislá občanská společnost je předpokladem svobodného politického systému (Čapek, T.G.M. – demokracie není samozřejmá, nutná je angažovanost, hodnoty, jinak hrozí oligarchizace)**
- **Totalitní režimy likvidují svobodnou občanskou společnost a vytvářejí totálně kontrolovanou občanskou společnost (např. Hitlerjugend, Pionýr, SSM, ROH – převodové páky totalitních režimů)**

Občanská společnost

- „soubor nevládních institucí, který je dost silný, aby mohl fungovat jako protiváha státu, a zatímco ponechává státu funkci garanta míru a arbitra zásadních zájmů, zabraňuje mu atomizovat zbytek společnosti a ovládnout ho“ (Gellner)

